

[Helge Nielsen.]

havde erkendt, at det mange steder vil være helt urimeligt at pålægge lejerne udgifterne ved gårdrydning. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han er villig til at overveje ændringer her gående ud på at betragte gårdrydninger som påbegyndt sanering i højere grad, end lovforslaget giver muligheder for, altså betragte gårdrydninger som et samfundsproblem? Mange steder vil det være et samfundsproblem. Mange steder vil en gårdrydning og en gennem-brydning gøre det muligt for brandvæsenet at komme ind til disse uhyggelige korridor-ejendomme med deres stiger. Det er naturligvis i lejernes interesse, at de i tilfælde af brand kan redde livet, men jeg tror ikke, der er nogen i denne sal, der vil mene, at det skal begrunde en lejeforhøjelse. Der må efter min mening hurtigst muligt skabes tryk hos de familier, der bor i de pyromantruede ejendomme, og hvor de hver nat med deres børn må forlade deres lejligheder, fordi de er utrygge ved at overnatte i lejligheder, hvor de næsten er sikre på at brandvæsenet ikke kan komme ind med deres stiger. Da jeg som formand for Nørrebro's lokalråd skrev mit åbne brev til brandchef Ammitzbøll, var der i debatten et indlæg fra kontorchef Mathiasen, Københavns kommunes boligkommission. Han gav det gode råd: ja men vi kan da bare rive alle disse korridorejendomme ned, så er der ingen brandfare mere. Jeg er helt enig i, at løsningen er rigtig, men må vel desværre erkende, at der går nogle år endnu, før vi kan rydde de sidste uhyggelige korridorejendomme i denne by, og mener, at vi gennem en hurtig lempelse i spørgsmålet om gårdrydninger, så der ikke er spørgsmål om, at det er lejerne, der skal betale, må løse denne opgave.

Under det meget vigtige afsnit om genhusningsproblemerne peger ministeren på spørgsmålet om antallet af plejehjemspladser. Ud fra den kendsgerning, at ca. 40 pct. af beboerne i saneringsområdet på Nørrebro er folkepensionister, er denne løsning rigtig, og jeg ser meget gerne, at man får forøget plejehjemsbyggeriet, men jeg synes, det er en lidt forældet bestemmelse, at det stadig væk er velgørenhed, indsamlingsevne, indsamlingsmiljø, der skal sætte grænserne for

antallet af plejehjem, når vi ved, at det er en afgørende faktor i løsningen af saneringsproblemerne, når vi ved, at vore hospitalers medicinske afdelinger er belagt med plejehjemspatienter. I Københavns kommunes hospitaler har man i dag efter borgmester Edel Sauntes oplysninger ca. 900 deciderede plejehjemspatienter liggende på de medicinske afdelinger. Når vi kender de beløb, det koster at have patienter liggende på hospitalet i forhold til, hvad en plejehjemsplads koster, så tror jeg, det er dårlig økonomi at begrænse antallet af plejehjem efter, hvor mange penge forskellige institutioner og privatpersoner kan stille til rådighed. Det er min opfattelse, at det må være samfundets opgave også at skaffe de sidste 6 pct., således at vi kan bygge plejehjem efter samme retningslinjer, som vi bygger hospitaler, som vi bygger skoler.

Det sidste problem, jeg gerne vil knytte et par bemærkninger til, er noget, ministeren har sagt i det notat, som ministeren afleverede til boligudvalget. Det er notatet side 7, hvor ministeren foreslår, at man letter adgangen til lejeforhøjelse som følge af modernisering. Jeg er meget urolig over denne bemærkning. I mit arbejde på Nørrebro har jeg haft mange sager, hvor mangeårig manglende vedligeholdelse er blevet til ansøgninger om lejeforhøjelser efter lejelovens bestemmelse om forbedringer. Det er min opfattelse, at loven på dette område må gøres mere klar, mere anvendelig. De mange sager, vi har for huslejenævnene, hvor ejere og lejere er af principielt modsat opfattelse, siger os noget om, at lovens bestemmelser er uklare. Jeg håber, at ministeren vil se lidt på disse sager, inden han lægger sig fast på en ændret formulering som nævnt i det omtalte notat.

Jeg vil trods disse lidt kritiske bemærkninger alligevel gerne slutte med en tak til både den nuværende minister og til den tidligere boligminister, Kaj Andresen, for dette lovforslag. Begge har jo lagt meget arbejde og god vilje heri. Boligministeren siger det selv i sin fremsættelsestale og siger videre, at der partierne imellem i boligudvalget har været enighed om, at denne opgave er den vigtigste boligpolitiske opgave. Jeg håber, at denne enighed vil holde, og at problemet må blive løst ikke blot hurtigt, men også